

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku P. L.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.
o emeryturę i wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 maja 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 września 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 września 2014 r. Sąd Okręgowy w O., w sprawie z odwołania P. L. (wnioskodawcy) przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O. o emeryturę, w punkcie I. umorzył postępowanie w zakresie części żądania uwzględnionego decyzjami organu rentowego z dnia 25 października 2013 r., 8 stycznia 2014 r. i 6 czerwca 2014 r., a w punkcie II. oddalił w pozostałym zakresie odwołania wnioskodawcy.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 30 września 2015 r. w punkcie I. oddalił apelację wnioskodawcy; w punkcie II. zasądził od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej wskazaną w nim kwotę tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawca zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj.: 1. art. 6 ust. 2 pkt 9b ustawy z dnia 17 grudnia

1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych „(Dz.U. z 2013, poz. 1440)”, poprzez jego niezastosowanie i nieuznanie okresu od dnia 1 marca 1969 r. do dnia 31 sierpnia 1972 r. jako okresu składkowego; 2. art. 33 w związku z art. 32 ust. 3 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach poprzez ich błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że pracownikiem - artystą może być wyłącznie osoba legitymująca się umową o pracę; 3. art. 15 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 września 1973 r. o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin (Dz.U. z 1983 r. Nr 31, poz. 145) poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że ustalenia Komisji do Spraw Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców, nie mają mocy wiążącej w odniesieniu do ustalonego i bezspornego okresu prowadzenia działalności artystycznej, poprzez przyjęcie wymogu osiągnięcia wieku emerytalnego (50 lat) w czasie prowadzenia działalności jako solista; 4. art. 4 ust. 2 umowy między PRL a RFN o zaopatrzeniu emerytalnym i rentowym z dnia 9 października 1975 r. (Dz.U. z 1976 r. Nr 16, poz. 101) poprzez jego niezastosowanie, co spowodowało nieuwzględnienie okresów pracy najemnej przez niemiecki organ rentowy; 5. art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, poprzez jego błędną interpretację i błędne zastosowanie w odniesieniu do dwóch niezależnych rodzajów ubezpieczeń obowiązkowych.

Skarżący podniósł ponadto zarzut naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie: 1. art. 244 k.p.c. poprzez sprzeczne z zaświadczeniem (...) Agencji Artystycznej z dnia 19 grudnia 2012 r. stwierdzenie, że okres przed datą 1 września 1972 r. nie był okresem prowadzenia działalności artystycznej; 2. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie jednostronnej oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania; 3. art. 227 oraz art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie faktu rzeczywistego podjęcia działalności artystycznej od dnia 1 marca 1969 r. potwierdzonego jednoznacznie zaświadczeniem (...) Agencji Artystycznej oraz faktu uznania lat 1969 - 1972 przez Komisję ds. Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców jako okresu nabywania kwalifikacji zawodowych, które powód nabył poprzez prowadzenie działalności artystycznej jako solista-wokalista, a nadto pominięcie faktu ustawowego zwolnienia

ubezpieczonego z opłaty składek za okres przed 1 stycznia 1974 r.; 4. art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez niewskazanie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, a przede wszystkim nie wskazanie przyczyn, dla których najistotniejszym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej; 5. art. 378 § 1 k.p.c. poprzez nieustosunkowanie się do zarzutów: nierozpoznania istoty sprawy, naruszenia art. 244 i 245 k.p.c. podniesionych w piśmie procesowym powoda z dnia 26 sierpnia 2015 r. oraz do wszystkich zarzutów apelacji; 6. art. 386 § 4 k.p.c. poprzez stwierdzenie prawidłowości postępowania dowodowego, mimo widocznych bez głębszej analizy treści uzasadnienia Sądu pierwszej instancji braków i logiki w postępowaniu dowodowym, prowadzących do nierozpoznania istoty sprawy, i nieuchylenia zaskarżonego wyroku Sądu pierwszej instancji.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w O. i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i orzeczenie co do istoty sprawy.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca uzasadnił wskazanymi jako podstawy skargi kasacyjnej naruszeniami prawa materialnego i przepisów postępowania, które doprowadziły do nierozpoznania istoty sprawy, a nadto oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej ze względu na oczywisty fakt niezrozumienia przez Sąd istoty działalności artystycznej czy też gospodarczej (tu pozarolniczej) wobec uzależnienia uznania prowadzenia tej działalności od istnienia umów o pracę. Ponadto skarżący wskazał na zagadnienie prawne, wymagające rozstrzygnięcia: „czy uznany przez Komisję do spraw Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców okres nabywania kwalifikacji zawodowych, które nabywane były poprzez praktyczne wykonywanie zawodu można zaliczyć do okresów wykonywania działalności artystycznej lub twórczej?”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej

doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wskazanie przyczyny objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia istotnego zagadnienia prawnego, z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazaniem, że jest ono nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a jego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych, podobnych spraw. Do Sądu Najwyższego należy ocena, czy twierdzenie skarżącego obejmuje takie właśnie zagadnienie i czy jest ono na tyle istotne, że skarga wymaga rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.).

Sformułowane przez skarżącego wątpliwości nie odpowiadają założeniom przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego dla rozumienia przesłanki istotnego zagadnienia prawnego. Wyartykułowane we wniosku skarżącego wątpliwości nie stanowią nowego i istotnego zagadnienia prawnego i zmierzają w istocie do

podważenia dokonanych przez Sądy ustaleń faktycznych w celu uzyskania korzystnego dla skarżącego rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

I.n